

„Som De maaske veed,“ — yfrede han efter en Tavshed, hvormed han ufrivillig tilkendegav, hvor imponeret han var, „som De maaske veed, tænkte man for en halv Snes Aar siden virkelig paa en Uddybning af netop dette Fjordindløb og en Ombygning af Havnen. Jeg blev dengang selv raadspurgt i den Anledning . . . og muligvis var det tildels paa Grund af de Erindringer, der vakte hos mig gennem Deres Projekt, at det . . . at jeg . . . Naa, tag Dem nu en Stol og flyt Dem herhen, . . . og fortæl mig saa, hvordan De har tænkt Dem det.“

I mere end en Time sad de to Mænd ved Siden af hinanden, fordybede i Udmaalinger og Beregninger. Gang efter Gang kastede Obersten Passeren fra sig og erklærede det hele for Galmandsværk; men et Øjeblik efter kunde han saa igen udtale sig med varm Anerkendelse om et eller andet lykkeligt Fund, en klog Terrænbenyttelse, en vel afpasset Funderingsmetode eller lignende. Per var hele Tiden fuldkommen rolig, viste sig i Mod-sætning til den Ældre som Koldblodigheden selv. Med klog Beregning gav han efter paa alle mindre væsenlige Punkter for med des større Virkning at fastholde sin Mening der, hvor Hovedangrebene paa hans Arbejde blev ført. Den lange Forhandling udviklede sig efterhaanden til en Slags Holmgang mellem den unge og den gamle Ingeniør, hvorunder den sidste mer end een Gang blev bragt til Tavshed, undertiden endog til Indrømmelser. Ja, saa ivrig blev tilsidst den gamle Oberst, at ogsaa det før saa haanligt affejede Kanalprojekt med dets Sluseværker og store Vestkysthavn blev taget frem til nøjere Undersøgelse.

Ganske rød af Anstrengelse skød han pludselig alle Papirerne fra sig og sagde: